

Uchwała Nr XV/131/2015

Rady Miejskiej w Słubicach

z dnia 17 grudnia 2015 r.

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę wniesioną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. na uchwałę XLVI/348/2013 Rady Miejskiej w Słubicach z dnia 29 sierpnia 2013 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum miasta Słubice dla terenu przy ul. Kościuszki oraz przy ul. Słowackiego.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2015 r., poz. 1515) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j. t. Dz. U. z 2012r., poz. 270 ze zmianami) uchwała się, co następuje:

§ 1. 1. Udziela się odpowiedzi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. na skargę Wojewody Lubuskiego, z dnia 20 listopada 2015r., która wpłynęła do tutejszej rady w dniu 23 listopada 2015r., na uchwałę nr XLVI/348/2013 Rady Miejskiej w Słubicach z dnia 29 sierpnia 2013 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum miasta Słubice dla terenu przy ul. Kościuszki oraz przy ul. Słowackiego.

2. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik nr 1 do uchwały.

§ 2. 1. Do podejmowania wszystkich czynności w toku postępowania przed sądami administracyjnymi upoważnia się Burmistrza Słubic.

2. Burmistrz Słubic może ustanawiać pełnomocników procesowych.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej w Słubicach, zobowiązując go do przekazania skargi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Mariusz Olejniczak

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gorzowie Wlkp.

Wydział II

ul. Dąbrowskiego 13

66-400 Gorzów Wlkp.

Skarżący: Wojewoda Lubuski

Strona przeciwna: Rada Miejska w Słubicach, ul. Akademicka 1, 69-100 Słubice

Odpowiedź na skargę

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j. t. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) Rada Miejska w Słubicach przekazuje odpowiedź na skargę wniesioną przez Wojewodę Lubuskiego z dnia 20 listopada 2015 r., na uchwałę Nr XLVI/348/2013 Rady Miejskiej w Słubicach z dnia 29 sierpnia 2013 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum miasta Słubice dla terenu przy ul. Kościuszki oraz przy ul. Słowackiego, z wnioskiem o oddalenie skargi Wojewody Lubuskiego.

Uzasadnienie

Do Rady Miejskiej w Słubicach w dniu 23 listopada 2015 r. wpłynęła skarga Wojewody Lubuskiego na uchwałę Nr XLVI/348/2013 Rady Miejskiej w Słubicach z dnia 29 sierpnia 2013 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum miasta Słubice dla terenu przy ul. Kościuszki oraz przy ul. Słowackiego.

Skarżący zarzucił przedmiotowej uchwale istotne naruszenie art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j. t. Dz. U. z 2015 r., poz. 199 ze zm.) i wniósł o stwierdzenie jej nieważności.

Wojewoda Lubuski zarzucił Burmistrzowi Słubic uchybienie terminowi przekazania przedmiotowej uchwały wraz z załącznikami i dokumentacją planistyczną oraz wskazał następujące błędy:

- przywołanie w uchwale niewłaściwej podstawy prawnej,
- naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego, które dotycząca problematyki merytorycznej.

Rada Miejska w Słubicach po zapoznaniu się z argumentami Wojewody Lubuskiego oraz po zbadaniu stanu faktycznego i prawnego nie podziela stanowiska skarżącego i dlatego wnosi o oddalenie skargi. Przede wszystkim uchybienie terminu przekazania dokumentacji planistycznej przez Burmistrza nie jest przesłanką do uchylenia uchwały w całości, ponieważ art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje jedynie na obowiązek przedłożenia Wojewodzie uchwały wraz z załącznikami oraz dokumentacją prac planistycznych bez wskazywania terminu ich przekazania. Natomiast art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym wskazuje na termin 7 -dniowy przekazania uchwały od dnia jej podjęcia, bez wskazywania o przekazaniu przy tym pełnej dokumentacji planistycznej. Stosownie do wymogów art. 90 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w ustawowym terminie przekazana została Wojewodzie Lubuskiemu Uchwała Rady Miejskiej w Słubicach Nr XLVI/348/2013 z dnia 29 sierpnia 2013 r. wraz z załącznikami.

Pełna dokumentacja procedury planistycznej przekazana została Wojewodzie Lubuskiemu w terminie późniejszym, co spowodowane było brakiem możliwości jej uzyskania od wykonawcy opracowania.

Nie można zgodzić się z argumentacją skarżącego, że uchybienie przez Burmistrza Słubic terminowi art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym i nieprzekazanie dokumentacji planistycznej w terminie 7 dni od podjęcia uchwały uzasadnia wniesienie skargi na przedmiotową uchwałę.

Powyższe potwierdza orzecznictwo i doktryna np.:

- Wyrok NSA z dnia 22 listopada 1990 r., SA/Gd 965/90 - „Przekroczenie przez wójta lub burmistrza terminu przedłożenia wojewodzie uchwały rady (art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym) nie pociąga za sobą ujemnych skutków prawnych co do samej uchwały, jak i co do możliwości podjęcia działań nadzorczych przez wojewodę”.
- Wyrok NSA z dnia 26 marca 1992 r., SA/Wr 300/92 – „Jeśli uchwała rady zostanie doręczona organowi nadzoru z uchybieniem terminowi wskazanemu w art. 90, bieg 30 - dniowego terminu podjęcia orzeczenia o nieważności takiego aktu należy liczyć od daty faktycznego doręczenia”.
- Komentarz P. Chmielnickiego do art. 90 ustawy o samorządzie gminnym - „Bieg 30 dniowego terminu rozpoczyna się z dniem doręczenia organowi nadzoru aktu organu gminy”.

W związku z powyższym w żaden sposób późniejsze dostarczenie dokumentacji planistycznej nie uniemożliwiło organowi nadzoru dokonania kontroli legalności uchwały.

W zakresie wskazania błędnej podstawy prawnej uchwalenia przedmiotowej uchwały Rada Miejska w Słubicach również nie podziela stanowiska Wojewody Lubuskiego. Przedmiotową uchwałę uchwalono miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla określonych obszarów, dla których obowiązywały ustalenia wcześniej obowiązującego planu z 2001 r., które

to zostały zmienione poprzez nowe przepisy prawne nowego planu miejscowego. Skutkiem dokonanych zmian (na wyznaczonych obszarach) jest wejście w życie zapisów tworzących nowe unormowania bez pozostawienia w obrocie prawnym dotychczas istniejących zapisów (dla określonych terenów). A więc skutkiem podjęcia przedmiotowej uchwały jest dla wskazanych terenów nie tylko zmiana poszczególnych zapisów, które wcześniej obowiązywały ale określenie całkowicie nowych unormowań, które wskazują na nowe zasady zagospodarowania wskazanych terenów. Ponadto zarówno zmiana planu jak i nowy plan miejscowy podlegają takim samym trybom postępowania. W obu przypadkach musi być zachowana procedura planistyczna jak dla uchwalenia planu i taka też została zachowana, przy czym zostały utworzone całkowicie nowe warunki zagospodarowania terenu, dlatego też podjęto uchwałę na podstawie art. 20 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Sam organ skarżący wskazuje, że w jego ocenie przedmiotowy plan miejscowy „stanowi całkiem nowy akt prawny.”

Zgodnie z artykułem 20 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym „plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania...”. Wszystkie w/w wymogi zostały spełnione i są zawarte w przedmiotowej uchwale. Jednocześnie należy wspomnieć, że wcześniej obowiązujący akt prawa miejscowego dla wskazanych obszarów objęty był przepisami ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, natomiast przedmiotowa zmiana planu oparta została na przepisach obowiązującej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W związku z powyższym jest to nowe prawo miejscowe oparte na nowych, aktualnych przepisach prawa.

Również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku sygn. akt IV SA/Wa 296/09 wskazuje, że:

„Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie zobowiązuje gminy do podjęcia uchwały o zmianie planu w sytuacji obowiązywania planu miejscowego, wybór przez gminę możliwości sporządzenia nowego planu lub jego zmiany mieści się w granicach przysługującego gminie władztwa planistycznego. W obu przypadkach gminę obowiązuje przeprowadzenie procedury planistycznej zgodnej z art. 17 ww. ustawy”.

Gdyby nawet uznać, że podstawa prawna uchwalenia uchwały jest błędna to zdaniem Rady Miejskiej w Słubicach nie stanowi to istotnego naruszenia prawa, skutkującego koniecznością wyeliminowania uchwały z obrotu prawnego.

Organ stanowiący gminy nie zgadza się również z tym, że podstawą stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały może być brak w niej zapisów stanowiących o utracie mocy uchwały Nr XXVII/265/2001 z dnia 29 marca 2001 r. Z art. 34 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jednoznacznie wynika że „wejście w życie planu miejscowego powoduje utratę mocy obowiązującej innych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich części odnoszących się do objętego nim terenu”. Regulacja ta wskazuje, iż dla danego obszaru może obowiązywać wyłącznie jeden plan. Tak więc wejście w życie nowego planu z mocy art. 34 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wyeliminowało z obrotu prawnego wcześniej obowiązujący akt prawa miejscowego.

Za pozbawiony usprawiedliwionych podstaw należy uznać zarzut skarżącego dotyczący naruszenia art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez sprzeczność ustaleń zmiany miejscowego planu z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w zakresie dotyczącym ustaleń dla terenu oznaczonego w planie symbolem „U” funkcja usługowa. Wojewoda Lubuski podnosi w skardze, że przeznaczenie terenów oznaczonych w planie jako „U” pod teren zabudowy usługowej stoi w sprzeczności z ustaleniami studium dla tego terenu, który jest oznaczony jako teren istotnego skrzyżowania komunikacji drogowej. Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem Wojewody, że „Analiza materiałów planistycznych wykazała, iż na załączonym wyrysie studium jak i na podkładzie mapowym granicami terenu pod funkcję usługową (U) objęto część drogi (ulica Kościuszki), a także skwer zieleni. Dla tych terenów kierunkowym zagospodarowaniem w studium miał być teren istotnego skrzyżowania komunikacji drogowej”.

Przedmiotowy węzeł komunikacyjny obejmuje istniejące w rzeczywistości skrzyżowanie dróg krajowych nr 29 i 31, stanowiących drogi I rzędu, czyli „szlak prowadzący ruch tranzytowy” zlokalizowany poza granicami opracowania planu w bezpośrednim sąsiedztwie terenów objętych zaskarżoną zmianą planu.

Poza tym działka nazwana przez stronę skarżącą skwerem zieleni dla której kierunkowym zagospodarowaniem w studium według Wojewody jest skrzyżowanie komunikacji drogowej, a w planie oznaczona jako teren usług (U), nie znajduje się w rzeczywistości w zasięgu powyższego węzła i nie jest sklasyfikowana w ewidencji gruntów i budynków jako droga.

Zauważyć należy, że stopień szczegółowości studium i planu (szczególnie ich załączników graficznych) znacząco się różni. Rysunek planu miejscowego przedstawiany jest na kopii mapy zasadniczej w skali 1:1000 natomiast studium sporządzane jest na mapie topograficznej w skali 1:20000. Jednym z celów planu miejscowego jest konkretyzacja polityki przestrzennej zapisanej w studium, w tym precyzyjne określenie terenów oraz linii rozgraniczających tereny.

Wskazane na rysunku oznaczenie "istotnego skrzyżowania..." nie jest terenem jak wskazuje w skardze Wojewoda, a sygnaturą (symbolem) pokazującą jego lokalizację z pewną dokładnością. Obiekty m. in. o charakterze punktowym, liniowym czy powierzchniowym są zbyt małe aby przedstawiać je w załączniku graficznym studium w danej skali dlatego też stosowane są sygnatury (piktogramy) punktowe czy też liniowe w skali znacznie większej, często wykraczające poza granice występowania celem możliwości ich odczytania. Dlatego nie jest poprawne przy odczytywaniu zapisów studium kierowanie się wielkością tej sygnatury, która nie rozstrzyga o wielkości powierzchni potrzebnej do zajęcia przez skrzyżowanie w rzeczywistości, a podkreśla jedynie jego rangę w układzie drogowym gminy ze względu na kategorię krzyżujących się dróg, natężenie ruchu oraz rodzaj ruchu.

Jeżeli na etapie sporządzania projektu planu miejscowego Burmistrz w porozumieniu z innymi organami (poprzez właściwe uzgodnienia i opinie) określił przeznaczenie zgodnie z funkcjami terenów wyznaczonych na rysunku studium, wówczas należy stwierdzić o ich niesprzeczności w odniesieniu do wyznaczonych na rysunku studium „dróg o istotnym znaczeniu...” oraz „istotnych skrzyżowań....”.

W związku z powyższym organ stanowiący gminy nie zgadza się z zarzutem Wojewody Lubuskiego, że Rada Miejska w Słubicach stwierdzając przy uchwalaniu zaskarżonego planu, iż plan miejscowy nie narusza ustaleń studium złamała regulację ustawową art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Nie jest również usprawiedliwiony zarzut naruszenia zasad sporządzenia planu miejscowego określonych w art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. dotyczący nieokreślenia w planie miejscowym szczegółowych parametrów działek podlegających podziałowi i scalaniu (szerokości frontów, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia działek w stosunku do pasa drogowego). Ponieważ plan nie wyznacza terenów wymagających scalenia i podziału. Przedmiotowa uchwała wyraźnie wskazuje w § 12 ust. 1, że „w planie nie wyznacza się terenów wymagających wszczęcia postępowania scalania i podziału nieruchomości w rozumieniu przepisów odrębnych...”, dlatego też nie może zawierać określenia parametrów działek, takich jak maksymalna szerokość frontów, powierzchni i kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego.

Stanowisko takie prezentuje również WSA w Gliwicach, w wyroku z dnia 16 lutego 2011 r. sygn. akt II SA/GI 920/10 twierdząc, że „ustalenia dotyczące parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, o jakich mowa w art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz w § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, organ uchwałodawczy gminy zamieszcza obowiązkowo jedynie dla obszarów, które w planie miejscowym zostały przewidziane do

scalenia i podziałów. O niezgodności z prawem planu miejscowego nie rozstrzyga brak określenia minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego dla obszarów, które to działki w planie miejscowym nie zostały wskazane jako wymagające przeprowadzenia scaleń i podziałów nieruchomości.”

Nie można zgodzić się również z zarzutem skarżącego dotyczącym braku określenia obligatoryjnego elementu planu – wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, bowiem te zostały zawarte w przedmiotowej uchwale. Art. 15 ust. 2 pkt. 6 wskazuje jakie obowiązkowe ustalenia dotyczące kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu musi określać plan miejscowy. Rada gminy zobowiązana jest więc do określenia zasad zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy jako wskaźnika powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej. Obowiązek ten został spełniony, poprzez podanie w § 8 pkt. 3 lit a) i lit. b) uchwały wskaźników minimalnej i maksymalnej intensywności zabudowy dla terenu oznaczonego symbolem MW w wartościach odpowiednio 0,8 i 0,30 „liczony jako stosunek powierzchni całkowitej zabudowy do powierzchni działki” oraz w § 9 pkt. 3 lit. a) i lit. b) dla terenów zabudowy usługowej, w wartościach odpowiednio 0,90 i 0,30 „liczony jako stosunek powierzchni całkowitej zabudowy do powierzchni działki”.

Rada Miejska w Słubicach nie zgadza się również z zarzutem dotyczącym definicji linii zabudowy. Choć pojęcie to występuje w aktach prawnych z zakresu planowania przestrzennego, dotychczas nie doczekało się definicji ustawowej. Wobec braku ustawowej definicji linii zabudowy, zostało ono zdefiniowane w treści zaskarżonego planu miejscowego i dotyczy w rozumieniu uchwały budynków lokalizowanych na obszarze objętym tym planem.

Organ stanowiący nie podziela także stanowiska skarżącego, iż zawarcie w planie miejscowym regulacji o charakterze informacyjnym, jak w przypadku zapisów zawartych w § 5 pkt 2, oraz w § 5 pkt 5 a także w § 5 pkt 7 czy też nakładanie obowiązków w postaci konieczności uzyskania zgód, uwzględniania warunków i zasad ustalonych przez określone podmioty jak w przypadku zapisów § 15 pkt 2, § 15 pkt 3, powinno powodować wyeliminowanie uchwały z obrotu prawnego. Zdaniem Rady Miejskiej w Słubicach powyższe zapisy dodatkowo informują odbiorcę planu o istnieniu odrębnych przepisów czy dodatkowych wymogów przy realizacji poszczególnych przedsięwzięć.

Nie można zgodzić się z zarzutem, że zapisy § 4 pkt 4 nie mają charakteru normy prawnej. Przepis ten ustala zakaz lokalizacji i rozbudowy obiektów budowlanych i urządzeń, które wpływają negatywnie na ład przestrzenny, takich które określono w punktach; a) - reklam, b) –

budowli służących reklamie, c)- tymczasowych obiektów budowlanych, d)- ogrodzeń, e)- linii elektroenergetycznych.

Dopuszczanie natomiast dowolnej formy dachu w § 9 pkt. 4 lit. c) zmiany planu ma na celu umożliwienie zastosowania różnego rodzaju dachu, ze względu na występowanie w obszarze opracowania jak i w jego otoczeniu zabudowy zróżnicowanej pod tym względem. Istniejące budynki pokryte są dachami począwszy od płaskich, po jedno i dwuspadowe a konkretne określenie przedmiotowej formy w przypadku rozbudowy istniejących budynków zmusiłoby właścicieli do dostosowania dachu do ustaleń w nowym planie, co mogłoby doprowadzić do nadmiernej ingerencji wykonywania prawa własności.

W ocenie Rady Miejskiej w Słubicach nie można zgodzić się ze stanowiskiem strony skarżącej, że dopuszczone w części tekstowej planu drogi wewnętrzne powinny zostać wskazane w części graficznej oraz zostać wydzielone stałą i niepodlegającą przesunięciu linią rozgraniczającą. Dopuszczenie wydzielenia drogi wewnętrznej, o którym mowa w § 8 pkt 2 lit. f) oraz w § 9 pkt 2 lit. d) planu miejscowego, nie jest podstawową funkcją terenu zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej oraz usługowej lecz jest funkcją dopuszczoną. Wytyczenie bowiem przedmiotowych dróg uzależnione jest od późniejszego zagospodarowania terenu, a ich wyznaczenie w planie miejscowym uniemożliwiłoby zagospodarowanie terenów zgodnie z ich podstawowym przeznaczeniem, tj. pod zabudowę mieszkaniową i usługową. Ustalenie dopuszczające drogi wewnętrzne bez jednoznacznego wskazania w załączniku graficznym planu mieści się zdaniem Rady Miejskiej w Słubicach w granicach przyznanego gminie władztwa planistycznego. Ich wyznaczenie w liniach rozgraniczających mogłoby spowodować przekroczenie owego władztwa planistycznego, poprzez ograniczenie prawa własności nieruchomości, które może być wprowadzone jedynie w przypadku koniecznym i tylko w zakresie niezbędnym. Wyznaczenie dopuszczalnych dróg wewnętrznych w liniach rozgraniczających na rysunku zmiany planu oznaczałoby przekroczenie uprawnień gminy w decydowaniu o przeznaczeniu terenów będących we władaniu prywatnych właścicieli, tym bardziej, że nie są one zaliczane do żadnej kategorii dróg publicznych, a których „budowa, przebudowa, remont, utrzymanie, ochrona, oznakowanie oraz zarządzanie należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku – do właściciela tego terenu” (art. 8 ust. 2 ustawy o drogach publicznych (j. t. Dz. U. z 2015 r., poz. 460 ze zm.)). Dlatego też niezasadnym jest zarzut dotyczący obowiązku wyznaczenia na rysunku planu dopuszczalnych dróg wewnętrznych.

Należy zgodzić się z zarzutem Wojewody dotyczącym zapisu § 5 pkt. 6 uchwały mocą którego ustalono nakaz gromadzenia i segregacji odpadów w miejscach ich powstawania, gdyż wskazania powyższe są naruszeniem uregulowań odrębnych. Obowiązki w zakresie utrzymania

czystości i porządku wynikają bezpośrednio z ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 ze zm.) oraz innych aktów wykonawczych. Zapisy te jednak zdaniem Rady Miejskiej w Słubicach nie powinny stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały

Odnosnie zarzutu skarżącego, który dotyczy powtarzania zapisów zawartych w innych aktach prawnych stwierdzić należy, że chociaż z orzecznictwa wynika, że w akcie prawa miejscowego nie należy powtarzać przepisów już obowiązujących, to w przypadku powtórzenia przepisu prawa powszechnie obowiązującego w planie miejscowym należy dokonać oceny takiego naruszenia z perspektywy przesłanek z art. 28 ust. 1. Ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Co do zasady powtórzenie przepisu prawa powszechnie obowiązującego nie będzie naruszeniem zasad sporządzania planu ani istotnym naruszeniem trybu, ani tym bardziej naruszeniem przepisów o właściwości organu. Takie stanowisko jest prezentowane również w komentarzu do art.28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Mirosława Wincenciaka.

Organ stanowiący nie podziela także stanowiska skarżącego, że naruszeniem zasad sporządzenia planu miejscowego powodującym konieczność wyeliminowania uchwały z obrotu prawnego jest wprowadzenie w § 6 pkt 1 zaskarżonej uchwały uregulowań dotyczących konieczności zgłaszania, zawiadamiania, czy uzyskiwania uzgodnień wojewódzkiego konserwatora zabytków przed podjęciem zamierzenia inwestycyjnego.

Podkreślenia wymaga fakt, że niezawarcie w projekcie zaskarżonej uchwały zapisów dotyczący zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej było powodem braku uzyskania uzgodnienia z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wpłynęło do tut. urzędu dnia 27 kwietnia 2012 r.) przez Lubuskiego Konserwatora Zabytków, Delegatura w Gorzowie Wlkp. W uzasadnieniu postanowienia o odmowie uzgodnienia Konserwator Zabytków wskazał, że „w zapisach zmiany m.p.z.p nie uwzględniono wymogu uzgadniania z wojewódzkim konserwatorem zabytków robót budowlanych i rozbiórkowych obiektów ujętych w gminnej ewidencji zabytków....”

Z uwagi też na to, że plan miejscowy powinien zawierać ustalenia w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu, powyższy wymóg zawarty został w uchwale w formie nakazu. Regulacja ta miała na celu wskazanie, iż poszczególne ustalenia dotyczące ochrony konserwatorskiej pomimo, że są uregulowane w odrębnych przepisach są w rozumieniu planu nakazem.

Strona skarżąca zarzuciła również Radzie Miejskiej w Słubicach naruszenie przepisów art. 15 ust. 2 pkt. 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ze względu na brak wyznaczenia w rysunku planu obszarów „stref technicznych od istniejącej i projektowanej

infrastruktury technicznej”. Organ stanowiący gminy nie podziela tego zarzutu, ponieważ szerokość pasa ochronnego zależy od rodzaju i parametrów danej infrastruktury i wynika z przepisów wewnętrznych określanych odrębnie przez właścicieli poszczególnych sieci i może zależnie od woli właściciela sieci ulegać zmianom np. w trakcie modernizacji.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty Rada Miejska w Słubicach wnosi o oddalenie skargi jako bezzasadnej.